

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 339

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 57

29 września 2014

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 339/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 339/02	Sprawa C-309/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 30 czerwca 2014 r. – Confederazione Generale Italiana del Lavoro (CGIL), Istituto Nazionale Confederale Assistenza (INCA) przeciwko Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Interno, Ministero dell'Economia e delle Finanze.	2
2014/C 339/03	Sprawa C-324/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajową Izbę Odwoławczą (Polska) w dniu 7 lipca 2014 r. – PARTNER Apelski Dariusz przeciwko Zarządowi Oczyszczania Miasta.	2
2014/C 339/04	Sprawa C-326/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 7 lipca 2014 r. – Verein für Konsumenteninformation przeciwko A1 Telekom Austria AG.	4
2014/C 339/05	Sprawa C-333/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session, Scotland (Zjednoczone Królestwo) w dniu 8 lipca 2014 r. – The Scotch Whisky Association i in. przeciwko The Lord Advocate, The Advocate General for Scotland.	4

PL

2014/C 339/06	Sprawa C-335/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 11 lipca 2014 r. – Les Jardins de Jouvence SCRL przeciwko Państwu belgijskiemu	5
2014/C 339/07	Sprawa C-336/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Sonthofen (Niemcy) w dniu 11 lipca 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Sebat Ince	6
2014/C 339/08	Sprawa C-338/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 14 lipca 2014 r. – Quenon K. SPRL przeciwko Citibank Belgium SA, Metlife Insurance SA	8
2014/C 339/09	Sprawa C-340/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 14 lipca 2014 r. – R.L. Trijber, prowadzący działalność pod firmą Amstelboats przeciwko College van Burgemeester en Wethouders van Amsterdam	8
2014/C 339/10	Sprawa C-341/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 14 lipca 2014 r. – J. Harmsen przeciwko Burgemeester van Amsterdam . .	9
2014/C 339/11	Sprawa C-344/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) dnia 17 lipca 2014 r. – Kyowa Hakko Europe GmbH przeciwko Hauptzollamt Hannover.	10
2014/C 339/12	Sprawa C-349/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 21 lipca 2014 r. – Ministre délégué, chargé du budget przeciwko Marlène Pazdziej. .	11
2014/C 339/13	Sprawa C-351/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 22 lipca 2014 r. – Estrella Rodríguez Sanchez przeciwko Consum Sociedad Cooperativa Valenciana.	11
2014/C 339/14	Sprawa C-352/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa (Hiszpania) w dniu 22 lipca 2014 r. – Juan Miguel Iglesias Gutiérrez przeciwko Bankia, S.A. i in.	12
2014/C 339/15	Sprawa C-353/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa (Hiszpania) w dniu 22 lipca 2014 r. – Elisabet Rion Bea przeciwko Bankia S. A. i in.	13
2014/C 339/16	Sprawa C-361/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 maja 2014 r. w sprawach połączonych od T-458/10 do T-467/10 i T-471/10 Peter McBride i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 lipca 2014 r. przez Komisję Europejską	14
2014/C 339/17	Sprawa C-364/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 28 lipca 2014 r. – Annette Lorch, Kurt Lorch przeciwko Condor Flugdienst GmbH.	14
2014/C 339/18	Sprawa C-373/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 21 maja 2014 r. w sprawie T-519/09 Toshiba Corporation przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 31 lipca 2014 r. przez Toshiba Corporation	15
Sąd		
2014/C 339/19	Sprawa T-518/11: Postanowienie Sądu z dnia 5 maja 2014 r. – BTL Diffusion przeciwko OHIM – dm-drogerie markt (babyTolove) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	17
2014/C 339/20	Sprawa T-206/13: Postanowienie Sądu z dnia 3 lipca 2014 r. – Stance przeciwko OHIM – Pokarna (STANCE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	17

2014/C 339/21	Sprawa T-478/13: Postanowienie Sądu z dnia 18 czerwca 2014 r. – NumberFour przeciwko OHIM – Inaer Helicópteros (ENFORE) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)	18
2014/C 339/22	Sprawa T-718/13: Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2014 r. – The Directv Group przeciwko OHIM – Bolloré (DIRECTV) (Wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia — Wycofanie wniosku — Umorzenie postępowania)	19
2014/C 339/23	Sprawa T-721/13: Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2014 r. – The Directv Group przeciwko OHIM – Bolloré (DIRECTV) (Wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia — Wycofanie wniosku — Umorzenie postępowania)	19
2014/C 339/24	Sprawa T-536/14: Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2014 r. – Sheraton International IP przeciwko OHIM – Staywell Hospitality Group (PARK REGIS).	20
2014/C 339/25	Sprawa T-542/14: Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2014 r. – Grupo Bimbo przeciwko OHIM (Kształt okrągłego pieczywa kanapkowego)	21
2014/C 339/26	Sprawa T-543/14: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2014 r. – provima Warenhandels przeciwko OHIM – Renfro (HOT SOX).	21
2014/C 339/27	Sprawa T-544/14: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2014 r. – Société des Produits Nestlé. przeciwko OHIM – Terapia (ALETE)	22
2014/C 339/28	Sprawa T-545/14: Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2014 r. – GEA Group przeciwko OHIM (engineering for a better world)	23
2014/C 339/29	Sprawa T-554/14: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2014 r. – Messi Cuccittini przeciwko OHIM – J.M.-E.V. e hijos (MESSI).	24
2014/C 339/30	Sprawa T-557/14: Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2014 r. – BrandGroup przeciwko OHIM – Brauerei S. Riegele, Inh. Riegele (SPEZOOMIX)	25
2014/C 339/31	Sprawa T-578/14: Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2014 r. – VSM Geneesmiddelen przeciwko Komisji.	26
2014/C 339/32	Sprawa T-584/14: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2014 r. – Inditex przeciwko OHIM – Ansell (ZARA)	27
2014/C 339/33	Sprawa T-613/14: Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2014 r. – Industrias Tomás Morcillo przeciwko OHIM – Aucar Trailer (Polycart A Whole Cart Full of Benefits).	27

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2014/C 339/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 329 z 22.9.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 315 z 15.9.2014

Dz.U. C 303 z 8.9.2014

Dz.U. C 292 z 1.9.2014

Dz.U. C 282 z 25.8.2014

Dz.U. C 261 z 11.8.2014

Dz.U. C 253 z 4.8.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 30 czerwca 2014 r. – Confederazione Generale Italiana del Lavoro (CGIL), Istituto Nazionale Confederale Assistenza (INCA) przeciwko Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Interno, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Sprawa C-309/14)

(2014/C 339/02)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Confederazione Generale Italiana del Lavoro (CGIL),

Istituto Nazionale Confederale Assistenza (INCA)

Druga strona postępowania: Presidenza del Consiglio dei Ministri,

Ministero dell'Interno,

Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady określone w dyrektywie Rady 2003/109/WE⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym i uzupełnionym stoją na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 5 ust. 2b rozporządzenia ustawodawczego nr 286 z dnia 25 lipca 1998 r. w części, w której przewiduje on że „wniosek o wydanie i odnowienie zezwolenia na pobyt wymaga uiszczenia opłaty, której kwotę wynoszącą od 80 EUR do 200 EUR określa rozporządzenie wydawane przez Ministro dell'economia e delle finanze, wraz z Ministro dell'interno, ustanawiające ponadto zasady jej uiszczenia [...]”, ustalając w ten sposób minimalną wysokość opłaty na poziomie stanowiącym około ośmiokrotność kosztu wydania krajowego dowodu osobistego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. L 16, s. 44)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajową Izbę Odwoławczą (Polska) w dniu 7 lipca 2014 r. – PARTNER Apelski Dariusz przeciwko Zarządowi Oczyszczania Miasta

(Sprawa C-324/14)

(2014/C 339/03)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Krajowa Izba Odwoławcza

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PARTNER Apelski Dariusz

Strona pozwana: Zarząd Oczyszczania Miasta

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 48 ust. 3 w związku z art. 2 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą 2004/18/WE”) można interpretować w ten sposób, że za „stosowne sytuacje”, w których wykonawca może polegać na zdolnościach innych podmiotów, należy uznać każdą sytuację, w której dany wykonawca nie posiada wymaganych przez instytucję zamawiającą kwalifikacji i zechce się na taką zdolność innych podmiotów powołać? Czy też wskazanie, że wykonawca może polegać na zasobach innych podmiotów, jedynie w „stosownych sytuacjach” należy uznać za ograniczenie wskazujące, że takie powoływanie się może następować jedynie wyjątkowo, a nie jako reguła przy kwalifikacji wykonawców w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego?
- 2) Czy art. 48, ust. 3 w związku z art. 2 dyrektywy 2004/18/WE można interpretować w ten sposób, że poleganie przez wykonawcę na zdolnościach innych podmiotów w zakresie ich wiedzy i doświadczenia „niezależnie od charakteru prawnego łączących go z nimi powiązań” oraz „dysponowanie zasobami” tych podmiotów oznacza, że w trakcie realizacji zamówienia wykonawca nie musi mieć z tymi podmiotami żadnych powiązań lub mieć bardzo luźne i nieokreślone powiązania, tj. może wykonywać zamówienie samodzielnie (bez udziału innego podmiotu) albo udział ten może polegać na „doradztwie”, „konsultacjach”, „szkoleniu” itp.? Czy też art. 48 ust. 3 należy interpretować w ten sposób, że podmiot, na którego zdolności powołuje się wykonawca, musi rzeczywiście i osobiście wykonać zamówienie w zakresie, w jakim jego zdolności były deklarowane?
- 3) Czy art. 48 ust. 3 w związku z art. 2 dyrektywy 2004/18/WE można interpretować w ten sposób, że wykonawca, który ma własne doświadczenie, ale w zakresie mniejszym, niż chciałby wykazać zamawiającemu (np. niewystarczającym dla złożenia oferty na wszystkie części zamówienia), może powoływać się dodatkowo na zdolności innych podmiotów w celu poprawienia swojej sytuacji w postępowaniu?
- 4) Czy art. 48 ust. 3 w związku z art. 2 dyrektywy 2004/18/WE można interpretować w ten sposób, że zamawiający w ogłoszeniu o zamówieniu lub w specyfikacji istotnych warunków zamówienia może (lub nawet powinien) wskazać zasady, na jakich wykonawca może polegać na zdolnościach innych podmiotów, np. w jaki sposób inny podmiot powinien uczestniczyć w wykonaniu zamówienia, w jaki sposób można łączyć potencjały wykonawcy i innego podmiotu, czy inny podmiot będzie ponosił odpowiedzialność solidarną z wykonawcą za prawidłową realizację zamówienia w zakresie, w jakim wykonawca powołał się na jego zdolności?
- 5) Czy wyrażona w art. 2 dyrektywy 2004/18/WE zasada równego i niedyskryminacyjnego traktowania wykonawców zezwala na takie powoływanie się na zdolności innego podmiotu, o których mowa w art. 48 ust. 3, w ramach którego nastąpi sumowanie zdolności dwóch lub więcej podmiotów, które nie posiadają zdolności w zakresie wiedzy doświadczenia wymaganych przez instytucję zamawiającą?
- 6) A tym samym, czy wyrażona w art. 2 dyrektywy 2004/18/WE zasada równego i niedyskryminacyjnego traktowania wykonawców zezwala na taką interpretację art. 44 i art. 48 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE zgodnie z którą spełnienie warunków udziału w postępowaniu postawionych przez instytucję zamawiającą może być jedynie formalne dla celów udziału w postępowaniu i niezależne od rzeczywistych kwalifikacji wykonawcy?
- 7) Czy wyrażona w art. 2 dyrektywy 2004/18/WE zasada równego i niedyskryminacyjnego traktowania wykonawców zezwala nato, by, w przypadku, gdy dopuszczalne jest złożenie oferty co do części zamówienia, wykonawca po złożeniu ofert, np. w ramach uzupełnienia lub wyjaśnienia dokumentów, zadeklarował, do której części zamówienia należy zakwalifikować wskazane przez niego zasoby mające służyć wykazaniu spełnienia warunku udziału w postępowaniu?
- 8) Czy wyrażona w art. 2 dyrektywy 2004/18/WE zasada równego i niedyskryminacyjnego traktowania wykonawców oraz zasada przejrzystości zezwala na unieważnienie przeprowadzonej aukcji i powtórzenie aukcji elektronicznej w przypadku, gdy została ona przeprowadzona w istotny sposób nieprawidłowo, np. nie zostali zaproszeni do niej wszyscy wykonawcy, którzy złożyli dopuszczalne oferty?
- 9) Czy wyrażona w art. 2 dyrektywy 2004/18/WE zasada równego i niedyskryminacyjnego traktowania wykonawców oraz zasada przejrzystości zezwala na udzielenie zamówienia wykonawcy, którego oferta została wybrana w wyniku takiej aukcji bez jej powtarzania, w przypadku, gdy nie można stwierdzić, czy udział pominiętego wykonawcy zmieniłby jej wynik?

- 10) Czy przy interpretacji przepisów dyrektywy 2004/18/WE dozwolone jest posługiwanie się treścią przepisów i preambuły dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, pomimo że nie upłynął czas na jej implementację, jako przesłanką interpretacyjną w zakresie, w jakim wyjaśnia ona pewne założenia i intencje ustawodawcy unijnego, a nie jest sprzeczna z przepisami dyrektywy 2004/18/WE?

(¹) Dz.U. L 134, s. 114; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 06 Tom 007 P. 132 – 262

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 7 lipca 2014 r. – Verein für Konsumenteninformation przeciwko A1 Telekom Austria AG

(Sprawa C-326/14)

(2014/C 339/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Verein für Konsumenteninformation

Strona pozwana: A1 Telekom Austria AG

Pytanie prejudycjalne

Czy przewidziane w art. 20 ust. 2 dyrektywy o usłudze powszechnej (¹) uprawnienie do wycofania się z zawartych umów bez ponoszenia kar umownych „w przypadku [...] powiadomi[enia] o zamiarze zmiany warunków umowy” stosuje się także w sytuacji, gdy waloryzacja opłat wynika z warunków umowy, które już w momencie zawierania umowy przewidywały waloryzację opłat (zwiększenie lub redukcję) w przyszłości zgodnie z obiektywnymi zmianami wskaźnika cen konsumpcyjnych odzwierciedlającego zmianę wartości pieniądza?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów (Dz.U. L 337, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Session, Scotland (Zjednoczone Królestwo) w dniu 8 lipca 2014 r. – The Scotch Whisky Association i in. przeciwko The Lord Advocate, The Advocate General for Scotland

(Sprawa C-333/14)

(2014/C 339/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Session, Scotland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Scotch Whisky Association i in.

Strona pozwana: The Lord Advocate, The Advocate General for Scotland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z prawidłową wykładnią prawa Unii dotyczącego wspólnej organizacji rynku wina, a w szczególności rozporządzenia (UE) nr 1308/2013⁽¹⁾, państwo członkowskie może zgodnie z prawem wydać przepisy krajowe ustanawiające minimalną cenę sprzedaży detalicznej wina związaną z ilością alkoholu w sprzedawanym wyrobie, czyli przepisy stanowiące odejście od zasady swobodnego kształtowania ceny przez siły rynkowe, obowiązującej poza tym na rynku wina?
- 2) Czy do celów uzasadnienia na podstawie art. 36 TFUE, jeżeli:
 - (i) państwo członkowskie dojdzie do wniosku, że w interesie ochrony zdrowia ludzi wskazane jest podwyższenie kosztu spożycia danego artykułu – w tym przypadku napojów alkoholowych – dla konsumenta lub części konsumentów; oraz jeżeli
 - (ii) w stosunku do omawianego artykułu państwo członkowskie może nakładać akcyzę lub inne opłaty (w tym podatki lub opłaty oparte na zawartości alkoholu lub objętości, lub wartości, lub kombinacji środków fiskalnych tego rodzaju),prawo Unii dopuszcza, a jeśli tak, to pod jakimi warunkami, by państwo członkowskie odrzuciło tego rodzaju fiskalne metody podwyższenia ceny dla konsumenta na rzecz uregulowań prawnych ustalających minimalne ceny detaliczne, które zakłócają wewnątrzunijne handel i konkurencję?
- 3) Jeżeli sąd w państwie członkowskim ma orzec, czy uregulowanie prawne stanowiące niezgodne z art. 34 TFUE ograniczenie ilościowe w handlu może być jednak uzasadnione na podstawie art. 36 TFUE ze względów ochrony zdrowia ludzi, to czy ten sąd krajowy powinien ograniczyć się do zbadania jedynie informacji, dowodów lub innych materiałów dostępnych ustawodawcy w chwili wydania przepisów i wziętych przez niego pod uwagę? Jeżeli nie, to jakie mogą być inne ograniczenia dotyczące możliwości uwzględnienia przez sąd krajowy wszystkich materiałów lub dowodów dostępnych i przedkładanych przez strony w chwili orzekania przez sąd krajowy?
- 4) Jeżeli sąd w państwie członkowskim musi przy interpretowaniu i stosowaniu prawa Unii zbadać twierdzenie organów krajowych, że środek, który w przeciwnym razie stanowi ograniczenie ilościowe objęte zakresem art. 34 TFUE, jest uzasadniony jako wyjątek w interesie ochrony zdrowia ludzi na podstawie art. 36 TFUE, w jakim stopniu sąd krajowy jest obowiązany lub uprawniony do wypracowania – na podstawie przedłożonych mu materiałów – obiektywnego poglądu na temat skuteczności środka w osiągnięciu wskazanego celu; dostępności przynajmniej równoważnych alternatywnych środków stanowiących mniejsze zakłócenie konkurencji wewnątrzunijnej; i ogólnej proporcjonalności środka?
- 5) Gdy rozważa się (w kontekście sporu co do tego, czy dany środek jest uzasadniony ze względów ochrony zdrowia ludzkiego na podstawie art. 36 TFUE) istnienie środka alternatywnego, niezakłócającego wewnątrzunijnych handlu i konkurencji, lub przynajmniej zakłócającego je w mniejszym stopniu, czy uzasadnioną podstawę odrzucenia takiego alternatywnego środka może stanowić fakt, iż skutki tego alternatywnego środka mogą nie być dokładnie równoważne ze środkiem zaskarżonym na podstawie art. 34 TFUE, lecz mogą przynieść dalsze, dodatkowe korzyści i realizować szerszy, ogólny cel?
- 6) Do jakiego stopnia przy ocenie, czy środek krajowy, co do którego przyzna się, że stanowi ograniczenie ilościowe w rozumieniu art. 34 TFUE lub który zostanie uznany za takie ograniczenie ilościowe, w stosunku do którego podnosi się uzasadnienie na podstawie art. 36 TFUE, a zwłaszcza przy ocenie proporcjonalności takiego środka, sąd odpowiedzialny za to zadanie może uwzględnić swoją ocenę charakteru i zakresu, w jakim omawiany środek stanowi naruszenie, jako ograniczenie ilościowe niezgodne z art. 34?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. L 347, s. 671).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 11 lipca 2014 r. – Les Jardins de Jouvence SCRL przeciwko Państwu belgijskiemu

(Sprawa C-335/14)

(2014/C 339/06)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Les Jardins de Jouvence SCRL

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kompleks mieszkaniowo-usługowy w rozumieniu dekretu rady regionu Walonii z dnia 5 czerwca 1997 r. dotyczącego domów spokojnej starości, kompleksów mieszkaniowo-usługowych oraz dziennych ośrodków pobytu dla osób w wieku przynajmniej sześćdziesięciu lat, [który udostępnia] w celach zarobkowych lokale mieszkalne przeznaczone dla jednej lub dwóch osób, składające się z wyposażonej kuchni, pokoju dziennego, sypialni i wyposażonej łazienki, pozwalające im na prowadzenie niezależnego życia, a także różne fakultatywne usługi świadczone odpłatnie w celach zarobkowych, które są dostępne nie tylko dla pensjonariuszy kompleksu mieszkaniowo-usługowego ([...] bar i restaurację, [...] salon fryzjerski i kosmetyczny, [...] salę rehabilitacji ruchowej, [...] terapię zajęciową, [...] pralnię, [...] ambulatorium i punkt pobierania krwi, [...] gabinet lekarski), jest podmiotem mającym zasadniczo charakter społeczny, który świadczy „usługi i dostawę dóbr ściśle związanych z działaniami na rzecz pomocy społecznej i zabezpieczenia społecznego” w rozumieniu art. 13 część A ust. 1 lit. g) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽¹⁾ [obecnie art. 132 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾]?
- 2) Czy odpowiedź na to pytanie będzie inna, jeżeli w celu świadczenia omawianych usług przedmiotowy kompleks mieszkaniowo-usługowy otrzymuje subwencje lub jakąkolwiek formę świadczeń czy finansowego udziału ze strony władz publicznych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Sonthofen (Niemcy) w dniu 11 lipca 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Sebat Ince

(Sprawa C-336/14)

(2014/C 339/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Sonthofen

Strony w postępowaniu głównym

Sebat Ince

Druga strona w postępowaniu głównym: Staatsanwaltschaft Kempten

Pytania prejudycjalne

I. W przedmiocie pierwszego zarzucanego czynu (obejmującego styczeń 2012 r.) i w przedmiocie drugiego zarzucanego czynu w odniesieniu do okresu przed końcem czerwca 2012 r.:

1 a) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że organy ścigania nie mogą karać pośredniczenia w przyjmowaniu zakładów sportowych bez niemieckiego zezwolenia na rzecz organizatora zakładów posiadającego licencję w innym państwie członkowskim Unii, jeśli pośredniczenie wymaga posiadania przez organizatora również niemieckiego zezwolenia, jednak sprzeczne z prawem Unii ustawodawstwo („monopol w zakresie zakładów sportowych”) zakazuje organom krajowym udzielania zezwoleń niepaństwowym organizatorom zakładów?

1 b) Czy odpowiedź na pytanie 1 a) ulegnie zmianie, jeżeli w jednym z 15 niemieckich krajów związkowych, które wspólnie ustanowiły i wspólnie realizują monopol państwowy w zakresie zakładów sportowych, instytucje państwowe twierdzą w toku postępowania w sprawie zakazu lub postępowania karnego, że w razie złożenia ewentualnego wniosku o wydanie zezwolenia na organizację lub pośrednictwo w zakładach ustawy zakaz udzielania zezwolenia podmiotom prywatnym nie będzie stosowany w tym kraju związkowym?

1 c) Czy zasady prawa Unii, w szczególności swoboda świadczenia usług, oraz wyrok Trybunału w sprawie C-186/11 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one stałemu, określönemu jako „prewencyjne” odmawianiu lub karaniu transgranicznego pośrednictwa w przyjmowaniu zakładów sportowych, jeżeli działania te uzasadnia się tym, że w momencie podejmowania decyzji organ odmawiający nie mógł „stwierdzić w sposób jednoznaczny, tj. bez dalszego sprawdzania”, że pośrednictwo – pomijając zastrzeżenie monopolu państwowego – spełnia wszystkie materialne warunki udzielenia zezwolenia?

2) Czy dyrektywę 98/34/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona karaniu pośredniczenia w przyjmowaniu zakładów sportowych za pośrednictwem automatów do zakładów bez niemieckiego zezwolenia na rzecz organizatora zakładów posiadającego licencję w innym państwie członkowskim, jeżeli ingerencje państwa są oparte na nienotyfikowanej Komisji ustawie konkretnego kraju związkowego, której treścią jest wygasła umowa państwowa w sprawie gier losowych („GlüStV”)?

II W przedmiocie drugiego zarzucanego czynu w odniesieniu do okresu od lipca 2012 r.

3) Czy art. 56 TFUE, obowiązek przejrzystości, zasadę równości oraz wynikający z prawa Unii zakaz gospodarki protekcyjnej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one karaniu pośrednictwa w przyjmowaniu zakładów sportowych bez niemieckiego zezwolenia na rzecz organizatora zakładów posiadającego licencję w innym państwie członkowskim Unii w przypadku, który odznacza się zawartą między krajami związkowymi na okres dziewięciu lat umową zmieniającą umowę państwową w sprawie gier losowych („GlüAndStV”) zawierającą „klauzulę eksperymentalną dla zakładów sportowych”, która to umowa przewiduje na okres siedmiu lat teoretyczną możliwość udzielenia maksymalnie 20 koncesji również podmiotom niepaństwowym ze skutkiem legalizacji dla wszystkich niemieckich krajów związkowych jako niezbędny warunek udzielenia zezwolenia na pośrednictwo, jeżeli:

- a) procedura wydania koncesji i powstałe w tym kontekście spory są prowadzone przez organ koncesyjny wspólnie z kancelarią adwokacką, która w związku ze sprzecznym z prawem Unii monopolem w zakresie zakładów sportowych zwykle świadczyła usługi doradcze na rzecz większości krajów związkowych i ich przedsiębiorstw loteryjnych oraz reprezentowała je przed sądami krajowymi wobec prywatnych organizatorów i której powierzono reprezentację organów krajowych w postępowaniach prejudycjalnych w sprawach Markus Stoß i in. [C-316/07, C-358/07, C-359/07, C-360/07, C-409/07 i C-410/07; ECLI:EU:C:2010:504], Carmen Media Group [C-46/08; ECLI:EU:C:2010:505] oraz Winner Wetten [C-409/06; ECLI:EU:C:2010:503],
- b) ogłoszone w dniu 8 sierpnia 2012 r. w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej postępowanie przetargowe na koncesję nie zawierało szczegółowych danych dotyczących minimalnych wymagań odnoszących się do koncepcji, które należy przedstawić, treści pozostałych wymaganych oświadczeń i potwierdzeń oraz wyboru maksymalnie 20 koncesjonariuszy, dane te zostały zaś podane dopiero po upływie terminu składania zgłoszeń w tak zwanym „memorandum informacyjnym” i licznych innych dokumentach jedynie tym podmiotom ubiegającym się o koncesję, które zakwalifikowały się do „drugiego etapu” procedury wydania koncesji,
- c) osiem miesięcy po rozpoczęciu procedury organ koncesyjny wbrew ogłoszeniu o przetargu zaprasza tylko 14 ubiegających się o koncesję do osobistej prezentacji ich koncepcji społecznych i dotyczących bezpieczeństwa z tego względu, że spełnili oni w 100 % minimalne warunki udzielenia koncesji, jednakże po upływie 15 miesięcy od rozpoczęcia procedury informuje, że żaden z ubiegających się nie wykazał spełnienia minimalnych warunków w „możliwej do sprawdzenia formie”,
- d) powstałe wskutek połączenia państwowych spółek loteryjnych przedsiębiorstwo („Ods”, Ods Deutschland Sportwetten GmbH), w którym państwo ma pozycję dominującą, należy do 14 podmiotów ubiegających się o koncesję, które zostały zaproszone przez organ koncesyjny do prezentacji swoich koncepcji, jednakże z uwagi na swoje organizacyjne powiązania z organizatorami wydarzeń sportowych nie kwalifikuje się do udzielenia koncesji, ponieważ ustawodawstwo (§ 21 ust. 3 GlüAndStV) wymaga ścisłego oddzielenia czynnego sportu i organizujących go stowarzyszeń od organizowania zakładów sportowych i pośrednictwa w nich,
- e) dla udzielenia koncesji wymagane jest w szczególności wykazanie „zgodnego z prawem pochodzenia środków koniecznych dla zorganizowania zamierzonej oferty zakładów sportowych”,
- f) organ koncesyjny i decydujące o udzieleniu koncesji kolegium ds. gier losowych składające się z przedstawicieli krajów związkowych nie korzystają z możliwości udzielenia koncesji prywatnym organizatorom zakładów, podczas gdy państwowe przedsiębiorstwa loteryjne mogą bez koncesji przez okres roku po ewentualnym udzieleniu koncesji organizować zakłady sportowe, loterie i inne gry losowe bez koncesji oraz oferować i reklamować je za pośrednictwem obejmujących obszar ich działania sieci komercyjnych jednostek przyjmujących zakłady?

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 204, s. 37).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 14 lipca 2014 r. – Quenon K. SPRL przeciwko Citibank Belgium SA, Metlife Insurance SA

(Sprawa C-338/14)

(2014/C 339/08)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Quenon K. SPRL

Strona pozwana: Citibank Belgium SA, Metlife Insurance SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 17 dyrektywy 86/653 w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek ⁽¹⁾ należy dokonywać w taki sposób, że zezwala on ustawodawcy krajowemu na ustanowienie regulacji, zgodnie z którą po rozwiązaniu umowy agencyjnej przedstawiciel handlowy ma prawo do świadczenia wyrównawczego z tytułu pozyskania klienteli, którego kwota nie może przekroczyć kwoty rocznego wynagrodzenia, a także czy w przypadku, gdy kwota tego świadczenia nie pokrywa całości rzeczywiście poniesionej szkody, przedstawiciel handlowy ma prawo do odszkodowania w wysokości różnicy pomiędzy kwotą rzeczywiście poniesionej szkody a kwotą wskazanej kompensaty?
- 2) W szczególności, czy wykładni art. 17 [ust.] 2 [lit.] c) przedmiotowej dyrektywy należy dokonać w taki sposób, że warunkuje on przyznanie odszkodowania uzupełniającego do świadczenia wyrównawczego z tytułu pozyskania klienteli zaistnieniem uchybień zobowiązaniom umownym lub zaistnieniem zachowania noszącego znamiona nadużycia po stronie zleceniodawcy, które pozostawałoby w związku przyczynowym z dochodzonym odszkodowaniem, a także zaistnieniem szkody odrębnej od szkody pokrytej przez zryczałtowane świadczenie wyrównawcze z tytułu pozyskania klienteli?
- 3) Czy w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na ostatnie pytanie uchybienie zobowiązaniom umownym powinno być inne niż jednostronne rozwiązanie umowy agencyjnej, takie jak na przykład: zastosowanie niewłaściwego okresu wypowiedzenia, przyznanie niewystarczającego odszkodowania z tytułu naruszenia okresu wypowiedzenia i niewystarczającego świadczenia wyrównawczego z tytułu pozyskania klienteli, zaistnienie istotnych powodów po stronie zleceniodawcy, nadużycie prawa do rozwiązania umowy lub wszelkie inne uchybienia, w szczególności praktykom handlowym?"

⁽¹⁾ JO L 382, s. 17

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 14 lipca 2014 r. – R.L. Trijber, prowadzący działalność pod firmą Amstelboats przeciwko College van Burgemeester en Wethouders van Amsterdam

(Sprawa C-340/14)

(2014/C 339/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: R.L. Trijber, prowadzący działalność pod firmą Amstelboats

Druga strona postępowania: College van Burgemeester en Wethouders van Amsterdam

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przewóz pasażerów otwartą szalupą po wodach śródlądowych Amsterdamu, w szczególności w celu oferowania rejsów statkiem w zamian za opłatę lub w celu wynajmu statku do organizacji imprez okolicznościowych, jak ma to miejsce w niniejszym przypadku, stanowi usługę, do której mają zastosowanie przepisy dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36), z uwzględnieniem wyjątku przewidzianego w art. 2 ust. 2 lit. d) tej dyrektywy?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy rozdział III dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36) ma zastosowanie do czysto krajowych sytuacji oraz czy przy ocenie kwestii, czy rozdział ten znajduje zastosowanie, stosuje się orzecznictwo Trybunału dotyczące postanowień traktatu w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobodnego przepływu usług w czysto krajowych sytuacjach?
- 3) Jeżeli odpowiedź na pytanie drugie brzmi w ten sposób, że orzecznictwo Trybunału dotyczące postanowień traktatu w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobodnego przepływu usług w czysto krajowej sytuacji stosuje się przy ocenie kwestii, czy rozdział III dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36) ma zastosowanie, to:
 - a) czy sądy krajowe muszą stosować przepisy rozdziału III dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36) w przypadku takim jak niniejszy, w którym usługodawca nie prowadzi przedsiębiorstwa w sposób transgraniczny ani nie świadczy usług transgranicznych, a mimo to powołuje się na te przepisy?
 - b) czy dla odpowiedzi na powyższe pytanie istotne jest, że przewidywalnie usługi będą przede wszystkim świadczone na rzecz mieszkańców Niderlandów?
 - c) czy w celu udzielenia odpowiedzi na powyższe pytanie trzeba ustalić, czy przedsiębiorstwa mające siedzibę w innych państwach członkowskich były lub będą rzeczywiście zainteresowane świadczeniem takich samych lub podobnych usług?
- 4) Czy z art. 11 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36) wynika, że w przypadku gdy liczba zezwoleń jest ograniczona z powodu nadrzędnych względów interesu publicznego, należy również ograniczyć okres ważności zezwoleń także w świetle celu tej dyrektywy polegającego na zapewnieniu wolnego dostępu do rynku usług, czy też należy to do uznania właściwego organu państwa członkowskiego?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 14 lipca 2014 r. – J. Harmsen przeciwko Burgemeester van Amsterdam**

(Sprawa C-341/14)

(2014/C 339/10)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: J. Harmsen

Druga strona postępowania: Burgemeester van Amsterdam

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozdział III dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36) ma zastosowanie do czysto krajowych sytuacji oraz czy przy ocenie kwestii, czy rozdział ten znajduje zastosowanie, stosuje się orzecznictwo Trybunału dotyczące postanowień traktatu w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobodnego przepływu usług w czysto krajowych sytuacjach?

- 2) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze brzmi w ten sposób, że orzecznictwo Trybunału dotyczące postanowień traktatu w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobodnego przepływu usług w czysto krajowej sytuacji stosuje się przy ocenie kwestii, czy rozdział III dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36) ma zastosowanie, to:
- a) czy sądy krajowe muszą stosować przepisy rozdziału III dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36) w przypadku takim jak niniejszy, w którym usługodawca nie prowadzi przedsiębiorstwa w sposób transgraniczny ani nie świadczy usług transgranicznych, a mimo to powołuje się na te przepisy?
 - b) czy dla odpowiedzi na powyższe pytanie istotne jest, że osoba prowadząca dom publiczny świadczy usługi głównie na rzecz prostytutek, które mają status pracowników niezależnych i pochodzą z innych państw członkowskich niż Niemcy?
 - c) czy w celu udzielenia odpowiedzi na powyższe pytanie trzeba ustalić, czy przedsiębiorstwa mające siedzibę w innych państwach członkowskich były lub będą rzeczywiście zainteresowane utworzeniem domu publicznego z witryną okienną w Amsterdamie?
- 3) O ile usługodawca może się powołać na przepisy rozdziału III dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36): czy art. 10 ust. 2 lit. c) tej dyrektywy stoi na przeszkodzie wymogowi takiemu jak wymóg będący przedmiotem sporu w niniejszej sprawie, że właścicielowi domów publicznych z witryną okienną wolno wynajmować pokoje na godziny tylko prostytutkom, które są w stanie porozumieć się z osobą prowadzącą dom publiczny w zrozumiałym dla niej języku?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
dnia 17 lipca 2014 r. – Kyowa Hakko Europe GmbH przeciwko Hauptzollamt Hannover**

(Sprawa C-344/14)

(2014/C 339/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kyowa Hakko Europe GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hannover

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy mieszaniny aminokwasów takie jak te, których dotyczy spór (RM0630 lub RM0789), z których (w połączeniu z węglowodanami i tłuszczami) wyprodukowany jest środek spożywczy, którym zastępuje się substancję zasadniczo niezbędną do życia i obecną w normalnej diecie, ale w pojedynczych przypadkach wywołującą alergię, a przez co umożliwia się unikanie pogorszenia stanu zdrowia ze względu na alergię, łagodzenie, a nawet wyleczenie występujących już zmian chorobowych, należy zaliczyć do leków złożonych z dwóch lub więcej produktów zmieszanych do celów profilaktycznych lub terapeutycznych objętych pozycją 3003 Nomenklatury scalonej ⁽¹⁾?

W przypadku, gdy odpowiedź na pytanie pierwsze miałaby być negatywna:

- 2) Czy te mieszaniny aminokwasów należy zaliczyć do przetworów spożywczych objętych pozycją 2106 Nomenklatury scalonej, które zgodnie z uwagą 1 lit. a) do działu 30 tej Nomenklatury są z niego wyłączone, ponieważ nie mają żadnego działania profilaktycznego lub terapeutycznego poza dostarczaniem pożywienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1001/2013 z dnia 4 października 2013 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 290, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 21 lipca 2014 r. – Ministre délégué, chargé du budget przeciwko Marlène Pazdziej**

(Sprawa C-349/14)

(2014/C 339/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministre délégué, chargé du budget

Strona pozwana: Marlène Pazdziej

Pytanie prejudycjalne

Czy postanowienia art. [13] akapit drugi Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie jakiegokolwiek uwzględnianiu, do celów obliczania teoretycznego dochodu objętego obowiązkiem podatkowym gospodarstwa domowego, wynagrodzenia otrzymywanego przez urzędnika lub innego pracownika Unii Europejskiej będącego członkiem tego gospodarstwa domowego w sytuacji, gdy takie uwzględnienie może wpłynąć na kwotę podatku należnego od tego gospodarstwa domowego objętego obowiązkiem podatkowym, czy też nadal należy opierać się na motywach wyroku Trybunału z dnia 14 października 1999 r. w sprawie C-229/98 ⁽¹⁾ w przypadkach, gdy uwzględnienie takiego wynagrodzenia służy wyłącznie – do celów ewentualnego zastosowania środka socjalnego służącego zwolnieniu z zapłaty podatku, przyznaniu odliczenia od jego podstawy wymiaru, lub, bardziej ogólnie, zmniejszeniu opodatkowania – weryfikacji, czy teoretyczny dochód objętego obowiązkiem podatkowym gospodarstwa domowego jest lub nie jest niższy od progu określonego przez krajowe prawo podatkowe dla możliwości skorzystania – ewentualnie dostosowanej w zależności od teoretycznego dochodu – z tego środka socjalnego?

⁽¹⁾ EU:C:1999:501.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 22 lipca 2014 r. – Estrella Rodríguez Sanchez przeciwko Consum Sociedad Cooperativa Valenciana

(Sprawa C-351/14)

(2014/C 339/13)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 33 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Estrella Rodríguez Sanchez

Strona pozwana: Consum Sociedad Cooperativa Valenciana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zakresem stosowania dyrektywy 2010/18 ⁽¹⁾ w sprawie „zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego” określonym w klauzuli 1 ust. 2 [tego porozumienia] objęty jest stosunek zatrudnienia członka-pracownika spółdzielni pracy, takiej jak ta podlegająca przepisom art. 80 hiszpańskiej Ley 27/99 de Cooperativas i art. art. 89 Ley 8/2003 de Cooperativas de la Comunidad Valenciana, który, mimo że wewnętrzne przepisy i orzecznictwo kwalifikują go jako „spółdzielczy”, może być uważany w obszarze prawa wspólnotowego za „umowę o pracę”?

W razie udzielenia przeczącej odpowiedzi na pierwsze pytanie, pomocniczo przedstawione zostaje drugie pytanie.

- 2) Czy klauzulę 8 ust. 2 „zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego” (dyrektywa 2010/18), a dokładniej przepis, zgodnie z którym „wykonanie postanowień niniejszego porozumienia nie może stanowić uzasadnienia dla ograniczania ogólnego poziomu ochrony zapewnionej pracownikom w kwestiach, których dotyczy niniejsze porozumienie” należy interpretować w ten sposób, że w braku wyraźnego transponowania przez państwo członkowskie dyrektywy 2010/18 nie można ograniczyć zakresu ochrony, który to państwo samo ustaliło przy transpozycji poprzedniej dyrektywy 96/34⁽²⁾?

Wyłącznie jeżeli odpowiedź na któreś z tych pytań będzie twierdząca, uznając, że dyrektywa 2010/18 ma zastosowanie do spółdzielczej umowy o pracę takiej jak umowa skarżącej, uzasadnione są – ze względów przedstawionych poniżej – następujące pytania.

- 3) Czy klauzulę 6 nowego „zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego”, zawartego w dyrektywie 2010/18, należy interpretować w ten sposób, że wymaga ona, by transponujące ją wewnętrzne krajowe normy lub porozumienia zawierały i wyszczególniały obowiązki pracodawcy do „rozpatrzenia” wniosków swych pracowników lub pracownic „o zmianę ich godzin pracy lub organizacji czasu pracy” przy powrocie do pracy z urlopu rodzicielskiego, oraz „odpowiadania na nie” uwzględniając potrzeby zarówno własne, jak i pracowników, przy czym nie można uznać takiego obowiązku transpozycji za spełniony w drodze wewnętrznych przepisów lub przepisów spółdzielni, uzależniających skuteczność takiego prawa wyłącznie od uznania pracodawcy, decydującego, czy uwzględnić rzeczzone wnioski, czy nie?
- 4) Czy należy uznać, że klauzula 6 „zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego” – w świetle art. 3 dyrektywy [2010/18] i „przepisów końcowych” zawartych w klauzuli 8 porozumienia – ma w braku transpozycji „poziomą bezpośrednią skuteczność” z racji bycia minimalną normą wspólnotową?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2010/18/UE z dnia 8 marca 2010 r. w sprawie wdrożenia zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP i SPUC oraz uchylająca dyrektywę 96/34/WE (Dz. U. L 68, s. 13).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 roku w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 145, s. 4).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa (Hiszpania) w dniu 22 lipca 2014 r. – Juan Miguel Iglesias Gutiérrez przeciwko Bankia, S. A. i in.

(Sprawa C-352/14)

(2014/C 339/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Juan Miguel Iglesias Gutiérrez.

Strona pozwana: Bankia, S.A., Sección Sindical UGT, Sección Sindical CCOO, Sección Sindical ACCAM, Sección Sindical CSICA, Sección Sindical SATE y Fondo de Garantía Salarial.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 Estatuto de los Trabajadores -Real Decreto Legislativo 1/1995 de 24 de marzo (kodeksu pracy – dekret królewski z mocą ustawy 1/1995 z dnia 24 marca), piąty przepis przejściowy Ley 3/2012, de 6 de julio, de medidas urgentes para la reforma del mercado laboral (ustawy 3/2012 z dnia 6 lipca o pilnych środkach w celu reformy rynku pracy) i art. 123 oraz 124 ust. 13 Ley Reguladora de la Jurisdicción Social -Ley 36/2011 de 10 de octubre- (ustawy regulującej sądownictwo ds. społecznych – ustawa 36/2011 z dnia 10 października) –(w drodze dorozumianego odesłania do wcześniejszych przepisów), są sprzeczne z art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej – w wersji ujednoliconej – jeżeli przepisy te materialnie zwiększają odszkodowanie, na które zezwolono w decyzji Komisji w postępowaniu „State aid SA.35253 (2012/N) Spain. Restructuring and Recapitalisation of the BFA Group”?

- 2) Czy sprzeczna z ww. prawem Unii oraz z decyzją Komisji Europejskiej wydaną w postępowaniu „State aid SA.35253 (2012/N) Spain. Restructuring and Recapitalisation of the BFA Group” jest taka wykładnia rzeczonych przepisów, która zezwalałaby sądowi na zmianę odszkodowania w przypadku orzeczenia o zasadności zwolnienia na minimalne ustawowe odszkodowanie ustalone w prawie krajowym?
- 3) Czy sprzeczna z ww. prawem Unii oraz z decyzją Komisji Europejskiej wydaną w postępowaniu „State aid SA.35253 (2012/N) Spain. Restructuring and Recapitalisation of the BFA Group” jest taka wykładnia rzeczonych przepisów, która zezwalałaby sądowi na zmianę odszkodowania w przypadku orzeczenia o niezasadności zwolnienia do wysokości kwot ustalonych w porozumieniu w okresie negocjacji, o ile są one wyższe od minimalnego ustawowego odszkodowania lecz niższe od maksymalnego ustawowego odszkodowania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa (Hiszpania) w dniu 22 lipca 2014 r. – Elisabet Rion Bea przeciwko Bankia S.A. i in.

(Sprawa C-353/14)

(2014/C 339/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 2 de Terrassa.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elisabet Rion Bea.

Strona pozwana: Bankia S.A., Sección Sindical UGT, Sección Sindical CCOO, Sección Sindical ACCAM, Sección Sindical CSICA, Sección Sindical SATE y Fondo de Garantía Salarial.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 56 Estatuto de los Trabajadores -Real Decreto Legislativo 1/1995 de 24 de marzo (kodeksu pracy – dekret królewski z mocą ustawy 1/1995 z dnia 24 marca), piąty przepis przejściowy Ley 3/2012, de 6 de julio, de medidas urgentes para la reforma del mercado laboral (ustawy 3/2012 z dnia 6 lipca o pilnych środkach w celu reformy rynku pracy) i art. 123 oraz 124 ust. 13 Ley Reguladora de la Jurisdicción Social -Ley 36/2011 de 10 de octubre- (ustawy regulującej sądownictwo ds. społecznych – ustawa 36/2011 z dnia 10 października) –(w drodze dorozumianego odesłania do wcześniejszych przepisów), są sprzeczne z art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej – w wersji ujednoliconej – jeżeli przepisy te materialnie zwiększają odszkodowanie, na które zezwolono w decyzji Komisji w postępowaniu „State aid SA.35253 (2012/N) Spain. Restructuring and Recapitalisation of the BFA Group”?
 - 2) Czy sprzeczna z ww. prawem Unii oraz z decyzją Komisji Europejskiej wydaną w postępowaniu „State aid SA.35253 (2012/N) Spain. Restructuring and Recapitalisation of the BFA Group” jest taka wykładnia rzeczonych przepisów, która zezwalałaby sądowi na zmianę odszkodowania w przypadku orzeczenia o zasadności zwolnienia na minimalne ustawowe odszkodowanie ustalone w prawie krajowym?
 - 3) Czy sprzeczna z ww. prawem Unii oraz z decyzją Komisji Europejskiej wydaną w postępowaniu „State aid SA.35253 (2012/N) Spain. Restructuring and Recapitalisation of the BFA Group” jest taka wykładnia rzeczonych przepisów, która zezwalałaby sądowi na zmianę odszkodowania w przypadku orzeczenia o niezasadności zwolnienia do wysokości kwot ustalonych w porozumieniu w okresie negocjacji, o ile są one wyższe od minimalnego ustawowego odszkodowania lecz niższe od maksymalnego ustawowego odszkodowania?
-

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 maja 2014 r. w sprawach połączonych od T-458/10 do T-467/10 i T-471/10 Peter McBride i in. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 lipca 2014 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-361/14 P)

(2014/C 339/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bouquet, A. Szmytkowska, pełnomocnicy oraz B. Doherty, barrister)

Pozostałe strony postępowania: Peter McBride, Hugh McBride, Mullglen Ltd, Cathal Boyle, Thomas Flaherty, Ocean Trawlers Ltd, Patrick Fitzpatrick, Eamon McHugh, Eugene Hannigan, Larry Murphy i Brendan Gill

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (siódma izba) wydanego w dniu 13 maja 2014 r. w sprawach połączonych od T-458/10 do T-467/10 i T-471/10 Peter McBride i in. przeciwko Komisji Europejskiej;
- oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności albo, w każdym wypadku, zarzutu pierwszego;
- pomocniczo, przekazanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania podniesionych przed nim zarzutów, w przedmiocie których Trybunał Unii Europejskiej nie zajął stanowiska; oraz
- obciążenie skarżących w pierwszej instancji kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W ocenie Komisji zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących powodów:

Po pierwsze, Sąd błędnie zinterpretował i zastosował art. 266 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFEU” lub „traktatem”) w związku z art. 263 TFEU oraz zasadę skuteczności, zasadę kompetencji powierzonych, zasadę pewności prawa, zasadę ciągłości porządku prawnego, zasadę stosowania prawa w czasie, zasadę uzasadnionych oczekiwań, a także zasady następstwa przepisów w czasie w zakresie, w jakim Sąd stwierdził nieważność niektórych decyzji Komisji wydanych w celu wykonania obowiązków nałożonych na nią w wyroku w sprawach połączonych do T-218/03 do T-241/03 Boyle i in. przeciwko Komisji oraz w wyroku w sprawach połączonych C-373/06 P, C-379/06 P i C-382/06 P Flaherty i in. przeciwko Komisji. W zaskarżonym wyroku stwierdzono, że Komisja miała obowiązek podjęcia stosownych środków w celu wykonania tych wyroków, lecz nie miała kompetencji w tym zakresie.

Po drugie, Sąd wystarczająco nie uzasadnił zaskarżonego wyroku oraz nie odniósł się do głównego argumentu Komisji (ani też do kwestii dopuszczalności jednej ze spraw). Tym samym naruszył art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 28 lipca 2014 r. – Annette Lorch, Kurt Lorch przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-364/14)

(2014/C 339/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Annette Lorch, Kurt Lorch

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia ⁽¹⁾ muszą się bezpośrednio odnosić do zarezerwowanego lotu?
- 2) W przypadku, jeżeli na pytanie 1 należy udzielić odpowiedzi przeczącej: Ile uprzednich przelotów samolotu, który ma być użyty do planowego lotu, ma znaczenie w odniesieniu do nadzwyczajnych okoliczności? Czy istnieje ograniczenie czasowe w odniesieniu do uwzględnienia nadzwyczajnych okoliczności dotyczących uprzednich przelotów? I jeśli tak, to jak należy je odmierzyć?
- 3) W razie gdy nadzwyczajne okoliczności występujące przy uprzednich przelotach mają znaczenie dla późniejszego lotu: czy racjonalne środki, które powinien podjąć obsługujący przewoźnik lotniczy zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, muszą odnosić się tylko do zapobiegania nadzwyczajnych okoliczności, czy także do uniknięcia dłuższego opóźnienia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 21 maja 2014 r. w sprawie T-519/09
Toshiba Corporation przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 31 lipca 2014 r. przez**

Toshiba Corporation

(Sprawa C-373/14 P)

(2014/C 339/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Toshiba Corporation (przedstawiciele: J. F. MacLennan, solicitor, A. Schulz, Rechtsanwalt, J. Jourdan i P. Berghe, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 21 maja 2014 r. w sprawie T-519/09 Toshiba Corporation przeciwko Komisji Europejskiej w zakresie, w jakim Sąd oddalił skargę Toshiba o stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji Europejskiej w sprawie COMP/39.129 – Transformatory mocy, i stwierdzenie nieważności decyzji;
- ewentualnie, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z oceną prawną zawartą w wyroku Trybunału Sprawiedliwości, a w każdym razie
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Toshiba w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie kwestionuje wyrok Sądu z dnia 21 maja 2014 r. w sprawie T-519/09 Toshiba Corporation przeciwko Komisji Europejskiej (zwany dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w której Toshiba Corporation (zwana dalej „Toshibą”) wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej w sprawie COMP/39.129 – Transformatory mocy. W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił skargę Toshiba w zakresie wszystkich zarzutów i obciążył ją kosztami postępowania. W ramach niniejszego odwołania Toshiba podnosi, że Sąd dopuścił się następujących błędów co do prawa:

- Zarzut pierwszy: Toshiba twierdzi, że Sąd zastosował błędne kryterium prawne, gdy uznał, iż japońscy producenci transformatorów mocy byli potencjalnymi konkurentami na rynku EOG, po pierwsze na tej podstawie że ograniczenia w wejściu na rynek EOG nie były nie do pokonania, a po drugie na podstawie istniejącej umowy dżentelmeńskiej; zamiast tego Sąd winien był sprawdzić, czy japońscy producenci mieli faktycznie konkretną możliwość wejścia na rynek EOG i czy takie wejście stanowiło część ekonomicznie opłacalnej strategii. Z uwagi na brak potencjalnej konkurencji między japońskimi i europejskimi producentami umowa dżentelmeńska nie mogła naruszyć art. 81 WE, a Komisja nie była uprawniona do prowadzenia dochodzenia w sprawie. W związku z tym należy uchylić zaskarżony wyrok i stwierdzić nieważność spornej decyzji w odniesieniu do Toshiba.
 - Zarzut drugi: Toshiba podnosi, że Sąd wypaczył treść pisma, w którym inny uczestnik postępowania oświadczył, iż nie kwestionował ustaleń Komisji. Komisja uznała, że owo pismo zastąpiło wcześniejsze oświadczenie tego uczestnika potwierdzające, że nie dokonał on żadnej sprzedaży w EOG. Jednakże stanowi to wypaczenie dowodu, na którym Sąd oparł się, by uznać, iż ograniczenia w wejściu na rynek EOG nie były nie do pokonania. Toshiba podnosi w związku z tym, że należy uchylić zaskarżony wyrok i stwierdzić nieważność spornej decyzji.
 - Zarzut trzeci: Toshiba twierdzi, że Sąd przedstawił wewnątrznie sprzeczne uzasadnienie, zastosował błędne kryterium prawne w zakresie publicznego zdystansowania się od naruszenia i naruszył zasadę odpowiedzialności osobistej, gdy uznał, iż argumentacja Toshiba dotycząca braku jej udziału w spotkaniu w Zurichu w 2003 r. była „bezskuteczna”. Należy zatem uchylić zaskarżony wyrok i stwierdzić nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim uznano w nich, że Toshiba w dalszym ciągu brała udział w umowie dżentelmeńskiej aż do maja 2003 r.
 - Zarzut czwarty: Toshiba podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni pkt 18 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien, gdy uwzględnił udziały w rynku światowym celem ustalenia znaczenia uczestników w ramach naruszenia. Należy zatem uchylić zaskarżony wyrok i stwierdzić nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim obliczono w nich kwotę grzywiny nałożonej na Toshibę na podstawie udziału Toshiba w rynku światowym, i należy odpowiednio obniżyć kwotę grzywiny nałożonej na Toshibę.
-

SĄD

Postanowienie Sądu z dnia 5 maja 2014 r. – BTL Diffusion przeciwko OHIM – dm-drogerie markt (babyTOlove)

(Sprawa T-518/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2014/C 339/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BTL Diffusion (St Cloud, Francja) (przedstawiciel: A. Berendes, avocat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: K. Klüpfel i D. Botis, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM i interwenientem przed Sądem była również: dm-drogerie markt GmbH & Co. KG (Karlsruhe, Niemcy) (przedstawiciele: C. Mellein i B. Beinert, Rechtsanwälte)

Przedmiot

Skarga wniesiona na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 lipca 2011 r. (sprawa R 883/2010-2) w przedmiocie postępowania w sprawie sprzeciwu między dm-drogerie markt GmbH & Co. KG i BTL Diffusion.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca i interwenient ponoszą swoje koszty postępowania oraz – każdy z nich – połowę kosztów strony pozwanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 3.12.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 3 lipca 2014 r. – Stance przeciwko OHIM – Pokarna (STANCE)

(Sprawa T-206/13) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2014/C 339/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stance, Inc. (San Clemente, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: R. Kunze i G. Würtenberger, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: V. Melgar, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM i interwenientem przed Sądem była również: Pokarna Ltd (Secundrabad Andhra Pradesh, Indie)

Przedmiot

Skarga wniesiona na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 1 lutego 2013 r. (sprawa R 885/2012-5) w przedmiocie postępowania w sprawie sprzeciwu między Pokarna Ltd i Stance, Inc.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.*
- 2) *Strona skarżąca ponosi swoje koszty postępowania oraz koszty strony pozwanej.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013 r.

Postanowienie Sądu z dnia 18 czerwca 2014 r. – NumberFour przeciwko OHIM – Inaer Helicópteros (ENFORE)

(Sprawa T-478/13) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie sprzeciwu — Wycofanie sprzeciwu — Umorzenie postępowania)

(2014/C 339/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NumberFour AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: C. Götz, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM i interwenientem przed Sądem była również: Inaer Helicópteros, SA (Mutxamel, Hiszpania) (przedstawiciele: C. Giner Mas i R. Rodriguez Zaragoza, avocats)

Przedmiot

Skarga wniesiona na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 maja 2013 r. (sprawa R 1000/2012-5) w przedmiocie postępowania w sprawie sprzeciwu między NumberFour AG i Inaer Helicópteros, SA.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.*
- 2) *Strona skarżąca i interwenient ponoszą swoje koszty postępowania oraz – każdy z nich – połowę koszty strony pozwanej.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013 r.

**Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2014 r. – The Directv Group przeciwko OHIM –
Bolloré (DIRECTV)**
(Sprawa T-718/13) ⁽¹⁾
**(Wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia — Wycofanie wniosku —
Umorzenie postępowania)**
(2014/C 339/22)
Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Directv Group, Inc. (El Segundo, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: F. Valentin, avocat).

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM i interwenientem przed Sądem był również: Bolloré (Ergué Gabéric, Francja) (przedstawiciel: S. Legrand, avocat)

Przedmiot

Skarga złożona na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 października 2013 r. (sprawa R 1812/2012-2) w przedmiocie postępowania o unieważnienie między Bolloré i The Directv Group, Inc.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca ponosi koszty postępowania, w tym koszty strony pozwanej i interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014 r.

**Postanowienie Sądu z dnia 17 lipca 2014 r. – The Directv Group przeciwko OHIM – Bolloré
(DIRECTV)**
(Sprawa T-721/13) ⁽¹⁾
**(Wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia — Wycofanie wniosku —
Umorzenie postępowania)**
(2014/C 339/23)
Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Directv Group, Inc. (El Segundo, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: F. Valentin, avocat).

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM, interwenientem przed Sądem był również: Bolloré (Ergué Gabéric, Francja) (przedstawiciel: S. Legrand, avocat)

Przedmiot

Skarga złożona na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 października 2013 r. (sprawa R 1961/2012 2) w przedmiocie postępowania o unieważnienie między Bolloré i The Directv Group, Inc.

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca ponosi koszty postępowania, w tym koszty i wydatki strony pozwanej i interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 14.4.2014.

Skarga wniesiona w dniu 16 lipca 2014 r. – Sheraton International IP przeciwko OHIM – Staywell Hospitality Group (PARK REGIS)

(Sprawa T-536/14)

(2014/C 339/24)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sheraton International IP LLC (Stamford, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat E. Armijo Chávarri)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Staywell Hospitality Group Pty Ltd (Sydney, Australia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 kwietnia 2014 r. w sprawach połączonych R 240/2013-5 i R 303/2013-5;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Druga strona postępowania przed Izłą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „PARK REGIS” dla usług z klas 35, 36 i 43 – zgłoszenie nr 9 488 933

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowe znaki towarowe, międzynarodowe znaki towarowe oraz powszechnie znany znak towarowy „ST REGIS”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2014 r. – Grupo Bimbo przeciwko OHIM (Kształt okrągłego pieczywa kanapkowego)

(Sprawa T-542/14)

(2014/C 339/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Grupo Bimbo, SAB de CV (Meksyk, Meksyk) (przedstawiciel: adwokat N. Fernández Fernández-Pacheco)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie R 1911/2013-4, ponieważ jest niezgodna z prawem i narusza obowiązujące przepisy prawne dotyczące wspólnotowego znaku towarowego; wydanie następnie wyroku zgodnie z żądaniami niniejszej skargi bądź ze względu na samoistny charakter odróżniający zgłoszonego trójwymiarowego znaku towarowego, bądź ze względu na charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania; uwzględnienie niniejszej skargi i nakazanie zarejestrowania zgłoszenia trójwymiarowego wspólnotowego znaku towarowego nr 11 747 987 do klasy 30 klasyfikacji międzynarodowej, jako zgodnego z prawem i zasadnego;
- po uwzględnieniu niniejszej skargi i po zarejestrowaniu omawianego znaku towarowego obciążenie OHIM kosztami postępowania i nakazanie zwrotu opłat za wniesienie odwołania uiszczonych na rzecz OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak towarowy mający kształt okrągłego pieczywa kanapkowego dla towarów z klasy 30 – Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 11 747 987

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2014 r. – provima Warenhandels przeciwko OHIM – Renfro (HOT SOX)

(Sprawa T-543/14)

(2014/C 339/26)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: provima Warenhandels GmbH (Bielefeld, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J. Croll i H. Prange)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Renfro Corp. (Mount Airy, Stany Zjednoczone)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 13 maja 2014 r. w sprawie R 1859/2013-2 dotyczącej międzynarodowego znaku towarowego wskazującego Unię Europejską nr 0962191 i jej zmiana poprzez uznanie odwołania za zasadne i uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku;
- obciążenie pozwanego i ewentualnie Renfro Corp. kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Międzynarodowa rejestracja słownego znaku towarowego „HOT SOX” – międzynarodowa rejestracja nr 962 191

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Renfro Corp.

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Bezwzględne podstawy unieważnienia określone w art. 52 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 158 w związku z art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 158 w związku z art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2014 r. – Société des Produits Nestlé, przeciwko OHIM – Terapia (ALETE)

(Sprawa T-544/14)

(2014/C 339/27)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Société des Produits Nestlé SA (Vevey, Szwajcaria) (przedstawiciele: A. Jaeger-Lenz, A. Lambrecht i S. Cobet-Nüse, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Terapia SA (Cluj Napoca, Rumunia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie R 1128/2013-4 w takim zakresie, że sprzeciw podlega odrzuceniu;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie R 1128/2013-4;
- obciążenie kosztami Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „ALETE” dla towarów z klas 5, 29, 30 i 32 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 10 388 379

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Terapia SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: krajowy znak towarowy „ALET” dla towarów i usług z klas 5 i 35

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009
- naruszenie art. 63 w zw. z zasadą 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia nr 2868/95
- naruszenie art. 63 ust. 2, art. 75 i art. 76 rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2014 r. – GEA Group przeciwko OHIM (engineering for a better world)

(Sprawa T-545/14)

(2014/C 339/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GEA Group AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Schneiders)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 2 czerwca 2014 r. w sprawie R 303/2014-4;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „engineering for a better world” dla towarów i usług z klas 6, 7, 9, 11, 35, 37, 39, 41 i 42 – zgłoszenie nr 12 034 807

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2014 r. – Messi Cuccittini przeciwko OHIM – J.M.-E.V. e hijos (MESSI).

(Sprawa T-554/14)

(2014/C 339/29)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Lionel Andrés Messi Cuccittini (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J.L. Rivas Zurdo i M. Toro Gordillo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: J.M.-E.V. e hijos, SRL (Granollers, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 kwietnia 2014 r. w sprawie R 1553/2013-1 w zakresie, oddalając odwołanie skarżącego potwierdzono decyzję Wydziału Sprzeciwów, na mocy której uwzględniono sprzeciw B 1 938 458 i częściowo odmówiono rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 10 181 154 „MESSI” (znak graficzny);
- obciążenie stron lub strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „MESSI” dla towarów z klas 3, 9, 14, 16, 25 i 28 – zgłoszenie nr 10 181 154

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: J.M.-E.V. e hijos, SRL

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowne wspólnotowe znaki towarowe „MASSI” dla towarów z klas 9, 25 i 28

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2014 r. – BrandGroup przeciwko OHIM – Brauerei S. Riegele, Inh. Riegele (SPEZOOMIX)

(Sprawa T-557/14)

(2014/C 339/30)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BrandGroup GmbH (Bechtsrieth, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Raible)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Brauerei S. Riegele, Inh. Riegele KG (Augsburg, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie R 941/2013-1;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Brauerei S. Riegele, Inh. Riegele KG kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SPEZOOMIX” dla towarów z klasy 32 i 33 – zgłoszenie nr 9 913 617

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Brauerei S. Riegele, Inh. Riegele KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowne znaki towarowe, międzynarodowy i wspólnotowy, „Spezi”, graficzne znaki towarowe, międzynarodowy i wspólnotowy, zawierające słowo „Spezi” oraz krajowy znak towarowy „Ein Spezi muß dabei sein” dla towarów z klasy 32

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego w całości

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 78 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2014 r. – VSM Geneesmiddelen przeciwko Komisji**(Sprawa T-578/14)**

(2014/C 339/31)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* VSM Geneesmiddelen BV (Alkmaar, Niderlandy) (przedstawiciel: U. Grundmann, adwokat)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja w sposób naruszający prawo nie zainicjowała oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) 1924/2006 ⁽¹⁾ od dnia 1 sierpnia 2014 r.; oraz
- tytułem żądania pomocniczego, stwierdzenie nieważności decyzji, która zdaniem strony skarżącej zawarta jest w piśmie Komisji z dnia 29 czerwca 2014 r., aby nie inicjować oceny oświadczeń zdrowotnych substancji botanicznych przez EFSA zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 13 przed dniem 1 sierpnia 2014 r.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, że zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) 1924/2006 (rozporządzenia w sprawie oświadczeń zdrowotnych) Komisja Europejska była zobowiązana do przyjęcia w terminie do dnia 31 stycznia 2010 r. wykazu dopuszczalnych oświadczeń dotyczących substancji stosowanych w żywności. W ramach przygotowania tego wykazu Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) zlecono ocenę oświadczeń, które zostały złożone przez państwa członkowskie. Jednakże we wrześniu 2010 r. Komisja ogłosiła zawieszenie i zrewidowanie procedury oceny w odniesieniu do oświadczeń dotyczących substancji botanicznych, a w konsekwencji EFSA zaprzestał badania tych oświadczeń. Komisja zawiesiła jedynie procedurę oceny dotyczącą substancji botanicznych, ale nie procedurę dotyczącą innych substancji, na przykład chemicznych.

Pismem z dnia 23 kwietnia 2014 r. strona skarżąca wezwała Komisję Europejską, aby nakazała EFSA bezzwłoczne podjęcie na nowo oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych stosowanych w żywności, ponieważ w zakresie tej oceny istnieją obecnie poważne zaległości prawne i niepewność w dziedzinie oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych stosowanych w żywności.

Pismem z dnia 19 czerwca 2014 r. Komisja poinformowała stronę skarżącą, że państwa członkowskie i zainteresowane podmioty wyraziły różnorodne obawy w tym zakresie i że na tym etapie nie będzie inicjować oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych. W dniu 8 lipca 2014 r. strona skarżąca wysłała kolejne pismo do Komisji, wyznaczając na dzień 31 lipca 2014 r. upływ terminu, w którym EFSA powinien rozpocząć ocenę oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji botanicznych. Komisja nie odpowiedziała na to pismo.

Można zatem stwierdzić, że Komisja Europejska nie ustanowiła pełnego wykazu dopuszczalnych oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji stosowanych w żywności, do czego zobowiązywał ją art. 13 ust. 3 rozporządzenia w sprawie oświadczeń zdrowotnych. Artykuł 13 tego rozporządzenia nie tylko przewiduje dokładne terminy, ale także jasno zdefiniowane procedury w odniesieniu do przyjęcia wykazu oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji stosowanych w żywności. Rozporządzenie nie pozostawia Komisji Europejskiej żadnego zakresu uznania, który umożliwiałaby jej zmianę etapów procedury lub wydłużenie terminów.

Ponadto, zgodnie z motywem 9 celem rozporządzenia w sprawie oświadczeń zdrowotnych jest „ustalenie ogólnych zasad odnoszących się do wszystkich oświadczeń dotyczących żywności”. Z powyższego wyraźnie wynika, że prawodawca nie miał zamiaru ustanowić różnych poziomów oceny dla poszczególnych rodzajów substancji. A zatem wszystkie rozważania Komisji co do odrębnego systemu oceny oświadczeń dotyczących produktów botanicznych nie tylko są pozbawione jakiegokolwiek podstawy prawnej, ale także są sprzeczne z ogólnymi celami rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404, s.9).

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2014 r. – Inditex przeciwko OHIM – Ansell (ZARA)**(Sprawa T-584/14)**

(2014/C 339/32)

Język skargi: hiszpański

Strony*Strona skarżąca:* Industria de Diseño Textil, SA (Inditex) (Arteixo, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat C. Duch)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)*Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą byli również:* Zainab Ansell i Roger Ansell (Moshi, Tanzania)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie R 1118/2013-2 w zakresie, w jakim potwierdziła wygaśnięcie z powodu nieużywania prawa do wspólnotowego znaku towarowego „ZARA” nr 112 755 dla następujących usług z klasy 39: „usługi związane z transportem, dystrybucją (dostawą) towarów, w szczególności artykułów odzieżowych, obuwia i akcesoriów, perfum i kosmetyków”; stwierdzenie, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009, dopuszczając się:
- naruszenia prawa poprzez stwierdzenie, że franczyzobiorcy Inditexu stanowią integralną część wewnętrznej organizacji spółki, podczas gdy w rzeczywistości są to odrębne od grupy Inditexu jednostki prawne;
- błędu w ocenie dowodów poprzez zarzucenie stronie skarżącej, że nie przedstawiła dowodów dotyczących wysokości obrotów generowanych z tytułu oferowania usług transportu w celu wykazania skierowanego na zewnątrz używania znaku towarowego, mimo że dowody te zostały przedstawione w postępowaniu odwoławczym;
- obciążenie OHIM i, w razie wstąpienia do sprawy, Zainaba Ansella i Rogera Ansella kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku:* Słowny znak towarowy „ZARA” zarejestrowany dla usług z klas 39 i 42 – wspólnotowy znak towarowy nr 112 755*Właściciel wspólnotowego znaku towarowego:* Skarżąca*Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego:* Zainab Ansell i Roger Ansell*Decyzja Wydziału Unieważnień:* Uwzględnienie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku*Decyzja Izby Odwoławczej:* Oddalenie odwołania*Podniesione zarzuty:* Naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.**Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2014 r. – Industrias Tomás Morcillo przeciwko OHIM – Aucar Trailer (Polycart A Whole Cart Full of Benefits)****(Sprawa T-613/14)**

(2014/C 339/33)

Język skargi: hiszpański

Strony*Strona skarżąca:* Industrias Tomás Morcillo, SL (Albuixech, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Sanz-Bermell y Martínez)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)*Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również:* Aucar Trailer, SL (Premia de Mar, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 maja 2014 r. w sprawie R 1735/12-1 i w konsekwencji oddalenie sprzeciwu wniesionego przez Aucar Trailer S.L oraz wznowienie postępowania w sprawie rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 9 690 314 „Polycart A Whole Cart Full of Benefits” dla towarów objętych wnioskiem o ograniczenie wykazu towarów z dnia 16 listopada 2016 r., oddalając sprzeciw wniesiony wobec tej rejestracji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „Polycart A Whole Cart Full of Benefits” dla towarów z klas 12, 17 i 20 – zgłoszenie nr 9 690 314

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Aucar Trailer, SL

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „POLICAR” dla towarów i usług z klas 12, 35 i 37

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 rozporządzenia nr 207/2009.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL